

konstitutionel Stif. Saa snart man er enig om, at der slet ikke skal holdes nogen sømhelst konstitutionel Stif, saasnart man kaster den hele Betragtning over Ende, da falder det Argument ogsaa. Der maa overhovedet være et Standpunkt, som man stiller sig paa, i alt Fald et rent formelt. Det anser jeg nu ikke for det heldigste, jeg tror, det er uigjennemførligt og ender i blot og bart Juristeri. Men vil man holde det, saa maa man ogsaa føre det konsekvent igjennem, eller ogsaa maa man holde sig til god konstitutionel Praxis. Men Ministeren synes mig at følge en blandet Praxis. Siden jeg gaar videre, skal jeg dog imidlertid noget udvikle, hvorfor jeg er enig med Ministeren i den Betragtning, at god konstitutionel Praxis maa føre til Bevilling af de Udgifter, der ere hjemlede i Loven, medens jeg dog aldeles ikke forstaar, at Ministeren kan overføre det paa dette Tilfælde. Hvad vil nemlig god konstitutionel Praxis i dette Tilfælde sige? Det er ikke Andet en det, at man maa fastholde som Betingelse for, at den nuværende Forsætning overhovedet kan virke, at de enkelte Faktors fri Selvbestemmelsesret gjenfjeldigt respekteres. Den ærede Minister vil være enig med mig i, at det er Hovedgrundlaget for den hele Betragtning om god konstitutionel Praxis paa dette Omraade. Grunden til, at man mener, at det, der er opført paa en særlig Lov, ogsaa skal have sin Plads paa Finantsloven, er jo ikke den, at man bestrider, at Folkethinget formelt har fuld Ret til at nægte baade den ene og den anden Bevilling paa Finantsloven. Det sagde den ærede Minister ogsaa: Juridisk er der ingen Pligt for Folkethinget til paa Finantsloven at bevilge, hvad der hjemles ved en særlig Lov; Folkethinget har fuld formel Ret til at lade være at bevilge, til at stryge, hvad der ellers er hjemlet i Lovgivningen. Men hvorfor er det en slet konstitutionel Stif? Det er det, fordi det, hvis det ansaas for god konstitutionel Praxis, at et Thing benyttede et Ændringsforslag, en Afstemning paa Finantsloven til at stemme en Lovgrundet Bevilling ud, vilde være at lægge et ganske urimeligt Tryk paa de andre Faktorer, fordi der nemlig skal tilveiebringes en Finantslov, og fordi den enkelte Faktor ved at benytte sin Ret vil umuliggjøre de andre Faktorer at behandle alle. Sager med den Frihed og No, hvormed de skulle behandles; vil med andre Ord paa hele Lovgivningens Omraade tvinge de andre Faktorer bort fra den Selvbestemmelsesret, de maa have og det ikke blot paa Bevillingsomraadet. Det er jo givet, at den, der ønsker en hvilken-

sømhelst Bevilling, ikke er saa stærk som den, der nægter den; dette maa være Grundlaget for enhver Forhandling i hele Verden. Men dette vil føre videre. — Bryder man først med denne Stif, vil det nemlig føre til, at hver enkelt Faktor ved sit Rei paa Finantsloven kunde forandre hele den bestaaende positive Lovgivning uden at gaa den Rei, som Grundloven foreskriver for Vedtagelsen af en Lov, nemlig 3 Behandlinger i hvert af Thingene osv. For ikke at komme ind paa denne Årvei, er det, at man er enedes om, hvad jeg kalder den gode konstitutionelle Stif, Ministeren kalder det Praxis, at Bevillinger, der ere hjemlede ved Lov, bevilges, med andre Ord: at Love ikke forandres paa Finantsloven. Skal en Lov forandres, maa det ske paa sædvanlig ordnær Maade, altsaa kun gjennem særlige Lovforslags Indbringelse og tre Behandlinger i hvert Thing deraf. Årvelser derfra kunne kun finde Sted, naar alle Lovgivningsmagters Faktorer ere enige om at benytte den korte og lempeligere Fremgangsmaade, men der kan ikke begyndes nogen Krig eller Kolemif paa det. Jeg antager, at i det, jeg her har udtalt, er den ærede Minister enig med mig, det var ganske det Samme, som han udviklede i 1877, da den forrige Konflikt fandt Sted, og hvad der senere er slet, berettiger til at antage, at man fra alle Sider er bleven enig om ikke at bryde denne gode konstitutionelle Stif, tværtimod er man bleven enig om at betragte det som et virkelig Grundlag for en fri Forhandling mellem Statsmagtens Faktorer. Det er imidlertid klart, at hele denne Betragtningssmaade slaar slet ikke til i dette Tilfælde, thi hvad er Tanken, Grundkærnen, i denne Betragtningssmaade? Det er Respekten for de enkelte Lovgivningsfaktors fulde Frihed. Og hvad er det, Ministeren vil have denne Bevilling til? Han vil have den for at opretholde en Tilstand, som han har sat igjennem uden Hensyn til og mod dette Things Protester, og som han kun kan opretholde derigjennem, at han hindrer dette Thing i at komme til at stemme over selve den provisoriske Lov, hvorved han har skabt de bestaaende Tilstande. For at opretholde den Praxis, som er indført med Hensyn til samtlige provisoriske Love i de sidste Par Aar, ønsker han Bevillinger her, thi idet de gik ud, vilde hele dette System falde sammen, saa vilde Lovene falde sammen og være betydningsløse. Nu argumenterer den ærede Minister saaledes. Her er en provisorisk Lov, den kræver jeg opretholdt, god konstitutionel Praxis kræver, at jeg faar de fornødne Midler dertil. Men der tager